

Sygn. akt VIII Ua 63/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2018 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

Sąd Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Danuta Dadej-Więsyk
Sędziowie/Ławnicy:	SSO Jacek Chaciński (spr.) SSO Iwona Jawor - Piszcz
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Beata Pelczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 lutego 2018 roku w L.

sprawy J. T.

przeciwko (...) Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w L.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek apelacji wniesionej przez wnioskodawczynię

od wyroku Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 28 kwietnia 2017 roku sygn. akt VII U 664/16

oddala apelację.

SSO Jacek Chaciński SSO Danuta Dadej-Więsyk SSO Iwona Jawor - Piszcz

Sygn. akt VIII Ua 63/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2017 roku, sygn. akt VII U 664/16 Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych po rozpoznaniu sprawy J. T. przeciwko (...)Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w L. o ustalenie stopnia niepełnosprawności na skutek odwołania J. T. od orzeczenia (...) Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w L. z dnia 2 maja 2016 roku sygn. (...) w pkt. I. zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że ustalił, iż niepełnosprawność J. T. powstała przed 16 rokiem życia; w pkt. II w pozostałym zakresie odwołanie oddalił (k. 47).

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

Wnioskodawczyni J. T. w dniu 15 lutego 2016 roku, złożyła w (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności z siedzibą w L. wnioski o wydanie orzeczenia o stopniu niepełnosprawności. Orzeczeniem z dnia 21 marca 2016 roku, nr (...) (...) (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności z siedzibą w L. postanowił zaliczyć J. T. do lekkiego stopnia niepełnosprawności do 31 marca 2019 roku, przy czym orzeczonego stopień niepełnosprawności datuje się od 1 marca 2016 roku, a niepełnosprawność istnieje od 17-go roku życia. Jako symbol przyczyny niepełnosprawności wskazano (...) Z kolei, w punkcie 1 dotyczącym wskazań w zakresie odpowiedniego zatrudnienia wskazano - istotnie obniżona zdolność do wykonywania pracy.

W dniu 4 kwietnia 2016 roku J. T. wniosła odwołanie od powyższego orzeczenia, co dało podstawę do wydania w dniu 2 maja 2016 roku zaskarżonego w sprawie niniejszej orzeczenia nr (...)

Sąd pierwszej instancji w celu ustalenia stanu zdrowia J. T., a tym samym zasadności odwołania postanowieniem z dnia 1 lipca 2016 roku, dopuścił dowód z opinii biegłego neurologa, zobowiązując go do wypowiedzenia się czy stan zdrowia skarżącej uzasadnia uznanie jej za osobę niepełnosprawną, a jeżeli tak, to od kiedy, dlaczego oraz w jakim stopniu, jak długo niepełnosprawność ta będzie trwała oraz oznaczenia symbolu niepełnosprawności, w szczególności wypowiedzenia się czy ze względu na naruszenie sprawności organizmu wnioskodawczyni jest osobą niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Sąd Rejonowy wywodził, że biegła E. P. rozpoznała u opiniowanej padaczkę i na podstawie akt sprawy, dokumentacji medycznej, wywiadu od badanej oraz badania sądowo – lekarskiego stwierdziła, iż J. T. kwalifikuje się do lekkiego stopnia niepełnosprawności - symbol (...) na okres do 31 marca 2019 roku. Ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od 17 roku życia. Biegła zaznaczyła, iż u opiniowanej stwierdza się naruszenie sprawności organizmu powodujące istotne obniżenie zdolności do wykonywania pracy w porównaniu z osobą o pełnej sprawności fizycznej i psychicznej, ale schorzenie nie powoduje konieczności pomocy innych osób w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych, co kwalifikuje ją do lekkiego stopnia niepełnosprawności. Zaznaczyła również, iż na podstawie dokumentacji medycznej zawartej w aktach sprawy nie można stwierdzić, że choroba powstała przed 16 rokiem życia – brak dowodów w postaci karty informacyjnych ze szpitala lub z leczenia przed 16 rokiem życia.

Z powyższą opinią nie zgodziła się skarżąca i wniosła o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłej neurolog przedkładając jednocześnie dodatkową dokumentację medyczną

Sąd, Rejonowy przychylając się do stanowiska strony skarżącej dopuścił dowód z opinii uzupełniającej biegłej E. P..

W uzupełnieniu opinii głównej biegła E. P. stwierdziła, iż po ponownej analizie akt sprawy i zapoznaniu się z dołączoną dokumentacją medyczną skłania się do zmiany opinii głównej w zakresie powstania niepełnosprawności – niepełnosprawność powstała przed 16 rokiem życia – symbol(...). Zaznaczyła przy tym, iż bez zmian pozostaje ustalenie lekkiego stopnia niepełnosprawności u opiniowanej - od 1 marca 2016 roku do 31 marca 2019 roku. Wyjaśniła, iż opiniowanej przyznano lekki stopień niepełnosprawności z uwagi na fakt, iż(...)jest dobrze kontrolowana przez leki. Ponadto, schorzenie to powoduje u niej naruszenie sprawności organizmu w istotny sposób obniżające zdolność do wykonywania pracy w porównaniu do osoby zdrowej. Nie stwierdza się ograniczeń w pełnieniu ról społecznych. Wnioskodawczyni jest zdolna do wykonywania zatrudnienia nie tylko w warunkach pracy chronionej w ramach otwartego rynku pracy z uwzględnieniem ograniczeń psychofizycznych zgodnie z art. 4 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku – ustawa o rehabilitacji zawodowej, społecznej, zatrudnianiu osób niepełnosprawnych.

W piśmie procesowym z dnia 28 marca 2017 roku, J. T. ponownie złożyła zarzuty do opinii powołanej biegłej sądowej podnosząc, iż opinia jest niespójna, niepełna i niejasna w szczególności w zakresie, w jakim odnosi się do ustalenia stopnia niepełnosprawności wnioskodawczyni, który - jej zdaniem - winien być umiarkowanym. W związku

z czym domaga się wywołania kolejnego dowodu z opinii sądowo – lekarskiej z innego biegłego specjalisty z zakresu neurologii. W dniu 20 kwietnia 2017 roku Sąd oddalił wnioski dowodowe strony skarżącej. Powyższych ustaleń faktycznych Sąd dokonał w oparciu o powołane dowody.

Sąd pierwszej instancji jako w pełni wiarygodne ocenił zgromadzone w aktach sprawy dokumenty, albowiem ich prawdziwość nie była przedmiotem zarzutu żadnej ze stron.

Zdaniem Sądu Rejonowego opinia biegłej z zakresu neurologii, sporządzona na potrzeby przedmiotowej sprawy jest jasna i stanowcza, dlatego nie zachodziła potrzeba wywoływania kolejnej opinii, albowiem stanowi ona wystarczającą podstawę do wyrokowania w niniejszej sprawie. Biegła jednoznacznie i stanowczo uznała, iż skarżąca jest osobą niepełnosprawną w stopniu lekkim od 1 marca 2016 roku do 31 marca 2019 roku, ustalony stopień niepełnosprawności datuje się przed 16 rokiem życia. Ponadto nie wymaga ona pomocy innych osób w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych i jest zdolna do wykonywania zatrudniania nie tylko w warunkach pracy chronionej, w ramach otwartego rynku pracy z uwzględnieniem ograniczeń psychofizycznych zgodnie z art. 4 ust. 3 ustawy o rehabilitacji zawodowej, społecznej, zatrudnianiu osób niepełnosprawnych. Wydanie opinii biegła poprzedziła dogłębnym i rzetelnym zapoznaniem się z aktami sprawy, całością dokumentacji medycznej dotyczącej leczenia wnioskodawczynie i przebadaniem skarżącej. Opinie, zarówno główna jak i uzupełniająca, zostały sporządzone przez specjalistę w swojej dziedzinie, dysponującego wysokim poziomem wiedzy medycznej i doświadczeniem zawodowym, w oparciu o aktualną wiedzę, a przedstawione w nich wnioski poparte odpowiednimi argumentami. Wobec powyższego Sąd ten przychylił się do konkluzji w nich zawartych.

Zdaniem Sądu pierwszej instancji pisemne opinie biegłej z zakresu neurologii sporządzone w niniejszej sprawie są logiczne, spójne, rzetelne i nie budzą żadnych zastrzeżeń natury merytorycznej. Brak jest zatem podstaw do kwestionowania czy podważania wniosków w nich przedstawionych.

Sąd Rejonowy stwierdził, że odwołanie wnioskodawczynie jest zasadne jedynie w części. Dlatego też Sąd ten zmienił zaskarżone orzeczenie Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w zakresie daty powstania niepełnosprawności. W pozostałym zakresie odwołanie, jako bezzasadne, oddalił.

Sąd Rejonowy zacytował art. 4 ust. 2 Ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. 2011.127.721 j.t.), zgodnie z którym do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Sąd ten ponadto wskazał, że zgodnie z art. 4 ust. 3 cytowanej ustawy, do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, powodującą w sposób istotny obniżenie zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Sąd Rejonowy wywodził, że w stanie faktycznym niniejszej sprawy, spornym między stronami było zaliczenie J. T. do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim od 1 marca 2016 roku oraz ustalenie, że niepełnosprawność istnieje od 17 roku, a także w zakresie wskazań dotyczących odpowiedniego zatrudnienia.

Sąd pierwszej instancji argumentował, że dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza sądowego celem uzyskania wiadomości specjalnych niezbędnych do merytorycznego i prawidłowego orzekania. Oceny stopnia niepełnosprawności wnioskodawczynie dokonała biegła z zakresu neurologii. Ze sporządzonych przez nią opinii jednoznacznie wynika, że rozpoznawane u J. T. schorzenie –(...)naruszają sprawność jej organizmu w stopniu lekkim od 1 marca 2016 roku do 31 marca 2019 roku powodując istotne obniżenie zdolności do wykonywania pracy w porównaniu z osobą o pełnej sprawności fizycznej i psychicznej, ale schorzenie to nie powoduje konieczności pomocy innych osób w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych. Ponadto wnioskodawczynie jest zdolna

do wykonywania zatrudnienia nie tylko w warunkach pracy chronionej w ramach otwartego rynku pracy z uwzględnieniem ograniczeń psychofizycznych zgodnie z art. 4 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku – ustawa o rehabilitacji zawodowej, społecznej, zatrudnianiu osób niepełnosprawnych.

Sąd Rejonowy wskazał, że na gruncie rozpoznawanej sprawy (...) Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności ustalił, iż niepełnosprawność J. T. istnieje od 17 roku życia. Natomiast biegła neurolog E. P. wskazała, iż niepełnosprawność powstała przed 16 rokiem życia. W świetle powyższego ten Sąd doszedł do wniosku, iż zasadnym jest zmiana zaskarżonego orzeczenia w zakresie ustalenia terminu istnienia niepełnosprawności, tj. niepełnosprawność powstała przed 16 rokiem życia.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że brak jest podstaw do zaliczenia J. T. do osób o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności, bowiem schorzenie, na które cierpi, nie jest na tyle zaawansowane, żeby wnioskodawczyni wymagała częściowej pomocy innych osób w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych i pełnieniu ról społecznych. Nie powoduje też konieczności pracy jedynie w warunkach pracy chronionej, czy też niezdolności do pracy. W tych okolicznościach, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 i § 2 k.p.c. Sąd Rejonowy orzekł, jak w wyroku (uzasadnienie k. 49-51).

Apelację od powyższego wyroku wniosła J. T., zaskarżając go w pkt. II i zarzucając:

1) naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 217 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 286 k.p.c., przez oddalenie na rozprawie w dniu 20 kwietnia 2017 roku wniosku dowodowego wnioskodawczyni o dopuszczenie dowodu z nowej opinii biegłego - specjalisty z zakresu neurologii, pomimo że opinie biegłej opiniującej w sprawie lek. med. E. P. były niepełne i niejasne, a także nie były uzasadnione w sposób logiczny i rzeczowy;

2) naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c., przez dokonanie dowolnej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów i przyjęcie, że wywołana w sprawie opinia biegłej z zakresu neurologii, a także opinia uzupełniająca są logiczne, spójne, rzetelne i nie budzą żadnych zastrzeżeń natury merytorycznej i w związku z tym nie zachodziła potrzeba wywołania kolejnej opinii, w sytuacji gdy biegła nie wskazała w żadnej z opinii z jakiego powodu wnioskodawczyni kwalifikuje się do przyznania lekkiego stopnia niepełnosprawności, gdy poprzednie orzeczenia o stopniu niepełnosprawności wskazywały na umiarkowany stopień niepełnosprawności, zaś stan zdrowia J. T. w żadnym stopniu nie uległ poprawie w stosunku do poprzednich lat;

3) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 4 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, że choroba występująca u wnioskodawczyni kwalifikuje do zaliczenia do jedynie lekkiego stopnia niepełnosprawności.

Mając na uwadze powyższe wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i poprzedzającego go orzeczenia (...) Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w L. z dnia 2 maja 2016 roku w części, poprzez ustalenie, iż J. T. jest osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym i przyjęcie, że ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od 16-tego roku życia, a także zmianę w zakresie wskazania dotyczącego odpowiedniego zatrudnienia z „istotnie obniżonej zdolności do wykonywania pracy” na „warunki pracy chronionej”; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania (k.54-62).

Sąd zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

W pierwszej kolejności należy podnieść, iż brak jest podstaw do uwzględnienia wniosku apelującej sformułowanego w środku odwoławczym o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji. W myśl obowiązujących przepisów postępowania cywilnego może to nastąpić jedynie w razie stwierdzenia nieważności postępowania (art. 386 § 2 k.p.c.), bądź w wypadku nie rozpoznania istoty sprawy lub, gdy wydanie

wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości (art. 386 § 4 k.p.c.). W niniejszej sprawie żadna ze wskazanych powyżej okoliczności nie tylko nie miała miejsca, lecz również sama apelująca, formułując ten wniosek, nie odniosła się do nich i nie uzasadniała przesłanek nakazujących uchylenie wyroku Sądu Rejonowego.

Sąd pierwszej instancji nie naruszył art. 328 §2 k.p.c. Do uchybienia temu przepisowi dochodzi bowiem tylko wtedy, gdy uzasadnienie wyroku nie zawiera elementów w nim określonych, pozwalających na kontrolę orzeczenia i weryfikację stanowiska Sądu. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przedstawił poczynione ustalenia faktyczne, wskazał dowody na których te ustalenia oparł uznając ich wiarygodność, a także dowody, którym odmówił wiarygodności, rozprawił się szczegółowo i wnikliwie z zarzutami podniesionymi przez skarżącą, a także wyjaśnił podstawę prawną wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. W tej sytuacji, wbrew zgłoszonemu w apelacji zarzutowi, nie doszło do naruszenia art. 328 § 2 k.p.c.

Chybiony jest zarzut dotyczący naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu art. 233 § 1 k.p.c. Zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w tym przepisie Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie „wszechstronnego rozważenia zebranego materiału” (a zatem, jak podkreśla się w orzecznictwie, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności - por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 1966 roku, II CR 423/66, Legalis nr 12869, uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 1999 roku, Legalis nr 46615; uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 lipca 2002 roku, IV CKN 1218/00, Legalis nr 81774; uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 2002 roku, IV CKN 1256/00, Legalis nr 61716). Moc dowodowa oznacza zatem siłę przekonania uzyskaną przez Sąd wskutek przeprowadzenia określonych środków dowodowych na potwierdzenie prawdziwości lub nieprawdziwości twierdzeń na temat okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Wiarygodność zaś decyduje o tym, czy określony środek dowodowy, ze względu na jego indywidualne cechy i obiektywne okoliczności, zasługuje na wiarę.

Przyjmuje się, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być zakreślone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy, jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wążąc ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 1980 roku, II URN 175/79, Legalis nr 21949; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 roku, II UKN 685/98, Legalis nr 48876).

Podkreślić należy, że Sąd pierwszej instancji przeprowadził dowody z opinii (głównej i uzupełniającej), biegłej lekarz sądowej z zakresu neurologii i uznał je za wiarygodne, wskazał z jakich powodów obdarzył wiarygodnością dowody z opinii biegłej, jak również z jakich powodów nie istniały podstawy do dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego neurologa. Sąd drugiej instancji podziela w całości argumentację Sądu Rejonowego. Należy mieć na uwadze, że opinie biegłej były należycie uzasadnione, zostały wydane po wcześniejszym zapoznaniu się biegłej z całokształtem dokumentacji medycznej oraz po zbadaniu wnioskodawczyni, a wnioski sporządzonych w toku postępowania opinii są jednoznaczne. Opiniująca w sprawie biegła neurolog zaliczyła jednoznacznie wnioskodawczynię do lekkiego stopnia niepełnosprawności, wskazując, iż i niepełnosprawność J. T. powstała przed 16 rokiem życia. W ocenie Sądu Okręgowego nie istniały żadne podstawy do tego, aby Sąd pierwszej instancji odmówił wiarygodności powyższym dowodom.

Wobec powyższego Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i nie naruszył przepisu art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy podziela w pełni stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 30 czerwca 2000 (II UKN 617/99, Legalis nr 51743), zgodnie z którym dowód z opinii biegłych jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej

Ustosunkowując się do zarzutu naruszenia art. 217 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. i 286 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego lekarza z zakresu neurologii stwierdzić należy, że jest on oczywiście niezasadny. Podkreślić bowiem trzeba, że wnioski środka dowodowego w postaci opinii biegłego mają być jasne, kategoryczne i przekonujące dla sądu, jako bezstronnego arbitra w sprawie, dlatego gdy opinia biegłego czyni zadość tym wymogom, co pozwala uznać znaczące dla istoty sprawy okoliczności za wyjaśnione, to nie zachodzi potrzeba dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych. Granicę obowiązku prowadzenia przez sąd postępowania dowodowego wyznacza, podlegająca kontroli instancyjnej, ocena czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy. Okoliczność zaś, że opinia biegłych nie ma treści odpowiadającej stronie nie stanowi dostatecznego uzasadnienia dla przeprowadzenia dowodu z kolejnych opinii. Wskazać należy na ugruntowane w judykaturze stanowisko, że samo niezadowolenie strony z opinii, która nie odpowiada jej oczekiwaniom, nie stanowi wystarczającej podstawy do przeprowadzenia dowodu z opinii kolejnego biegłego (zob. wyrok SA w Katowicach z dnia 27 lutego 2013 r., I ACa 941/12, LEX nr 1293615; wyrok SA w Łodzi z dnia 12 kwietnia 2013 r., I ACa 1392/12, LEX nr 131621; wyrok SA w Białymstoku z dnia 31 lipca 2014 r., I ACA 232/14, LEX nr 150666). W ocenie Sądu Okręgowego opinia niezgodna z oczekiwaniami strony nie może być podstawą jej skutecznego kwestionowania i przesądzać o konieczności dopuszczenia kolejnych opinii biegłych, aż do uzyskania opinii po myśli strony podważającej opinię poprzednie. W przedmiotowej sprawie biegła neurolog sporządziła dwie pisemne opinie wyjaśniając w nich wszystkie kluczowe aspekty niniejszej sprawy.

Sąd Rejonowy prawidłowo zastosował przepisy prawa materialnego. Przytoczyć należy, że zgodnie z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2016, poz. 2046 z późn. zm.) do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającej czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. W myśl zaś art. 4 ust. 3 powołanej ustawy do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

W ustalonym stanie faktycznym Sąd I instancji prawidłowo zaliczył odwołującą do lekkiego stopnia niepełnosprawności, ponieważ nie wymaga ona czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. Wskazać należy, że odwołująca nie jest niezdolna do pracy albo zdolna do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej. Skarżąca jest osobą o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy w Lublinie uznał, że wyrok Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie jest trafny, zaś apelacja podlega oddaleniu.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd orzekł jak w sentencji.